L'espai de l'experiència

Per GloriaA el dj., 13/09/2018 - 00:00

De petit van ser els sentits: la veu de l'orgue, immensa,
l'encens penetrant, les espelmes, les cançons,
la màgica salmòdia de les oracions,
la remor del mar, enfurismada i densa,
vora l'església fosca.

Després va ser la ment: una primera causa,
una intel·ligència incandescent i pura,
un ordre del món, una arquitectura
clara, sostinguda sense descans ni pausa
sobre el buit, sobre el no-res.

Després va ser l'amor: el Déu de la justícia,
el Déu dels miserables, dels malalts, dels desvalguts,
el Crist de la creu, dels derrotats, dels vençuts,
el Déu desafiat a tot arreu per la impudícia
baladrera del mal.

I un alè de foc, després, que tot ho unia:
el tro, les campanades, el Crist ressuscitat,
els morts, els vius llunyans, la pau, la tempestat,
una força immensa i un diluvi d'alegria
clara, rara.

Sentits, pensament, amor: quines ventades
m'han mogut i trasbalsat, assegut en els teus bancs,
temple amic, des de petit!: Déu llampegava pels barrancs
del meu interior i tu, serè, m'aixoplugaves,
oh espai sagrat de pureses i de fangs,
oh territori màgic!

David Jou